

забеляза, че опинцитъ на Павли сж пробити и поиска да имъ турне подлоги, обеща да му купи за Великденъ фуражка. Думитъ му бѣха плахи и виновни. Павелъ мълчеше, сѣкашъ нищо не знае.

Така мина този день, и бащата се успокои.

Еднажъ Павелъ влѣзе въ стаята да остави книгитъ си. Майка му веднага спрѣ вретеното и гнѣвно викна:

— Не те ли е срамъ да ме мамишъ? Азъ гледахъ левче да откъсна и да го пустна тамъ, а ти си разпилѣлъ всичко? Сѣ какво ще идешъ сега на разходка? Нека ти се смѣятъ другаритъ! Пада ти се!

Павелъ виновно мълчеше. Баща му се бѣше навелъ надъ оглавника на кравата и усилено го прешиваше, сякашъ не чува. Майката се карà, вика, па излѣзе на пруста. Тогава бай Станьо дигна глава:

— Защо не каза, че азъ съмъ взелъ паритъ? — попита той.

— Срамъ ме бѣше, тате. . .

Бай Станьо изпустна шилото и загледа детето съ широко разтворени очи. Преди да прого-

вори, влѣзе майката и подвикна отново.

— Стига! Детето не е виновно! — каза бай Станьо.

— Тѣй ли? Да не си виновенъ тогава ти? Ти ли ги взе? Ти?

— Азъ! Не знаехъ, какво върша! Мълчи! Павелъ ще ми прости!

Нѣщо парна Павля по сърдцето и той развълнувано каза:

— Мамо, не се карай! Ние съ татко ще се погодимъ!

Майката изненадано замълча. Взе хурката и сърдито седна.

На другия день бай Станьо скова дъсчена касичка. Той пребърка всичкитъ си джебове и едва намѣри първи да пустне два кални лева.

Времето се оправи, и бай Станьо тръгна да обръща за лозя. Щомъ се върнѣше вечеръ, той изваждаше въ калната си шепа спечеленитъ пари, пущаше отъ тѣхъ въ касичката и тя скоро натегна повече отъ по-рано. И напраздно Павелъ го спираше. Напраздно напомняше, че паритъ трѣбватъ и за друго. . .

Той още еднажъ видѣ, колко добъръ е неговиятъ баща и го обикна двойно. . .

Борисъ Василевъ

